

A - I n f o s

πολυγλωσσική υπηρεσία ειδήσεων από, για, και σχετικά με αναρχικούς **

Η επανάσταση και το κόμμα του ένοπλου - Προσοχή! Ψάχνουν για μαλάκες

10 Dec 2009 14:34:17 +1100

Η επανάσταση σήμερα δεν μπορεί παρά να είναι η καταστροφή της σχέσης κεφαλαίου-εργασίας, και, μέσα από αυτήν, η καταστροφή όλων των κοινωνικών σχέσεων της καπιταλιστικής κοινωνίας. --- Η επανάσταση είναι τα κομμουνιστικά μέτρα που αυτή (θα) λαμβάνει αναγκαστικά κατά την εξέλιξη της: η κατάργηση της ιδιοκτησίας, η κατάργηση κάθε είδους ανταλλακτικής αξίας και κάθε είδους μετρησιμότητας, η κατάργηση του καταμερισμού εργασίας, της διαιρέσης του χρόνου σε παραγωγικό και «ελεύθερο», η κατάργηση όλων των καπιταλιστικών λειτουργιών και διαχωρισμών του χώρου. --- Τα κομμουνιστικά μέτρα είναι η δημιουργία άμεσων σχέσεων μεταξύ των ατόμων, η κατάργηση κάθε διάκρισης ανάμεσα στο ατομικό συμφέρον και το «συλλογικό» συμφέρον, δηλαδή η κατάργηση των ίδιων των συμφερόντων –ατομικού και «συλλογικού»– που μέσα στο κεφάλαιο αντιπαρατίθενται μεν, αλληλοϋποστηριζόμενα όμως ως προς τη συνέχιση της διακριτής τους ύπαρξης.

Καθώς (θα) εξελισσεται η επανάσταση και μέσα από τα μέτρα που (θα) λαμβάνει, (θα) αποσυντίθενται οι καπιταλιστικές κοινωνικές σχέσεις και οι τάξεις που αυτές συνεπάγονται: η καπιταλιστική τάξη και το προλεταριάτο. Η επανάσταση θα καταστρέφει και το κεφάλαιο θα αμύνεται και θα προσπαθεί να αναστρέψει αυτή την καταστροφική πορεία, αλλάζοντας μορφές και φυσικά καταφεύγοντας στην άσκηση της βίας που διαθέτει. Η δράση της επανάστασης, δηλαδή τα μέτρα που θα λαμβάνει κατά την εξέλιξή της, δεν μπορούν παρά να οδηγήσουν σε βίαιη αντιπαράθεση με το κράτος. Αν η επανάσταση δεν καταπνιγεί στις πρώτες «ξεκάθαρες» αντιπαραθέσεις με το κράτος και κατορθώσει να επεκταθεί γρήγορα, τότε θα αναλάβει δράση η αντεπανάστασή της, που πάντα αναπτύσσεται ταυτόχρονα μ? αυτήν, και συγκρουόμενη με την επανάσταση θα προσπαθεί να την αναχαιτίσει. Η αντεπανάσταση, που θα παρουσιάζεται σαν επανάσταση, θα φτάσει, αν χρειαστεί, στο σημείο να ανεμίσει κόκκινες ή κοκκινόμαυρες σημαίες και να προσπαθήσει να επιβάλει μια νέα μορφή της σχέσης κεφάλαιο (έναν άλλο

εφικτό κόσμο), φυσικά με τη βία. Η βίαιη (αναπόφευκτα και ένοπλη) αντιπαράθεση της επανάστασης με το κράτος και την αντεπανάσταση θα μπορεί να συνεχιστεί μόνο αν η επανάσταση διαχυθεί παντού και μόνο αν ταυτιστεί απόλυτα με την επιβίωση των ατόμων και των νέων σχέσεων μεταξύ τους.

Ακριβώς γι' αυτόν το λόγο, για να απογυμνωθεί η επανάσταση από το περιεχόμενο της ως άμεση λήψη κομμουνιστικών μέτρων και να ακυρωθεί η αναγκαιότητα της διάχυσης αυτών των πρακτικών της, σήμερα παρουσιάζεται ως επαναστατική πρακτική η διαχωρισμένη ένοπλη δράση κάποιων ειδικών κομάντο. Η θεαματική πρακτική που παρουσιάζει την επανάσταση ως «ανάληψη των όπλων από τους συνειδητοποιημένους» στην πραγματικότητα είναι η ένοπλη έκφραση της αντεπανάστασης, μια από τις μορφές της αντιεξέγερσης σήμερα στην Ελλάδα και διεθνώς.

Η επανάσταση είναι μια διαδικασία που θα διαλύσει τις σύγχρονες καπιταλιστικές κοινωνικές σχέσεις, ωστόσο θα αναδυθεί μέσα από αυτές. Η επανάσταση είναι μια διαδικασία η οποία δεν είναι εξαρχής απαλλαγμένη από κάθε είδους διαμεσολάβηση. Επειδή η επαναστατική διαδικασία θα είναι η κατάργηση κάθε διαμεσολάβησης και η επικράτηση των άμεσων σχέσεων μεταξύ των ατόμων, η αντεπανάσταση δεν μπορεί παρά να είναι πολιτική διαμεσολάβηση, καθώς αυτή είναι η γλώσσα έκφρασης των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων. Το «ένοπλο» είναι μια ειδική μορφή πολιτικής πρωτοπορίας. Η διαφορά του με τις υπόλοιπες είναι ότι, επειδή επιτίθεται στρατιωτικά στους «κακούς» (προς το παρόν τουλάχιστον), μπορεί να παρουσιάζει πως κάνει κάτι που σε καμία περίπτωση δεν κάνει: ότι επιτίθεται στις σχέσεις που ορίζουν το ρόλο κάθε λειτουργού του κεφαλαίου αλλά και του ίδιου του κράτους. Παρά το γεγονός ότι το μεγαλύτερο κομμάτι του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου δηλώνει ότι είναι εχθρικό προς όλες τις πρωτοπορίες, ένα μέρος του πείθεται πως το κόμμα του ένοπλου είναι διαφορετικό ποιοτικά από τις άλλες μορφές πολιτικής πρωτοπορίας.

Το ένοπλο ως πολιτική διαμεσολάβηση

Κάθε πολιτική διαμεσολάβηση έχει αντίθετα συμφέροντα από την επανάσταση. Με όλες τις πρακτικές του, τα χτυπήματα και το λόγο του, το κόμμα του ένοπλου επιδιώκει να παίξει έναν πολιτικό ρόλο, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Η πολιτική δεν είναι τίποτα άλλο από τη συνδιαλλαγή με το κράτος, το οποίο είναι ο βασικός μηχανισμός αναπαραγωγής των καπιταλιστικών σχέσεων. Κάθε πολιτική οργάνωση, ανεξάρτητα με τον τρόπο που χρησιμοποιεί για να διαμεσολαβεί τις σχέσεις ανάμεσα στους εκμεταλλευόμενους αλλά και την ίδια τη σχέση της εκμετάλλευσης, ουσιαστικά διεκδικεί για τον εαυτό της τη διαχείριση της συνέχισης της ύπαρξης της τάξης των εκμεταλλευόμενων.

Οι παλαιότερες αριστερές ένοπλες πολιτικές οργανώσεις της Ελλάδας ήταν σαφείς ως προς τον πολιτικό τους ρόλο. Προωθούσαν μέσα από την καταδικαστική δράση τους για μια συγκεκριμένη πολιτική, μια άλλη, εναλλακτική πολιτική: προωθούσαν τη δημιουργία ενός εργατικού κράτους ή ενός συστήματος αυτοδιαχείρισης της παραγωγής, δηλαδή ενός συστήματος αυτοεκμετάλλευσης. Αυτός ήταν ο τρόπος να διαμεσολαβείται πολιτικά το περιεχόμενο της επανάστασης της προηγούμενης ιστορικής περιόδου.

Σήμερα οι περισσότερες από τις ένοπλες πολιτικές οργανώσεις εμφανίζονται ως μηδενιστικές και αντικοινωνικές. Ο λόγος που γίνεται αυτό είναι επειδή οι σύγχρονες εξεγέρσεις είναι όντως μηδενιστικές. Είναι μηδενιστικές επειδή δεν διεκδικούν ούτε επιμέρους βελτιώσεις ούτε αναμόρφωση του συστήματος (ο τρόπος λειτουργίας του αναδιαρθρωμένου καπιταλισμού δεν αφήνει πολλά περιθώρια για ψευδαισθήσεις ότι οποιαδήποτε λεκτική παραχώρηση θα υλοποιηθεί). Είναι μηδενιστικές επειδή οι εκμεταλλεόμενοι, στρεφόμενοι εναντίον του κεφαλαίου, στρέφονται άμεσα εναντίον του συνόλου της σημερινής κοινωνίας, συμπεριλαμβανομένης και της ίδιας τους της ύπαρξης ως τάξης του κεφαλαίου, καθώς όλα τα αναχώματα μεταξύ των αντιτιθέμενων τάξεων έχουν διαβρωθεί σήμερα στον σύγχρονο καπιταλισμό, αφήνοντας την καταστολή σαν μοναδικό αποφασιστικό επιχείρημα του κεφαλαίου. Οι σύγχρονες εξεγέρσεις προεικονίζουν την καταστροφή όλων των λειτουργιών της καπιταλιστικής κοινωνίας, την πλήρη διάρρηξη όλων των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων και τη δημιουργία νέων άμεσων σχέσεων μεταξύ των κοινωνικών ατόμων. Αυτές οι νέες σχέσεις είναι η πλήρης άρνηση της καπιταλιστικής κοινωνίας, είναι ο εκμηδενισμός (η εξάλειψη) της καπιταλιστικής κοινωνίας, η καταστροφή της. Ο μη διεκδικητικός χαρακτήρας του Δεκέμβρη, δηλαδή το μηδενιστικό του περιεχόμενο, προεικονίζει το μηδενισμό της επανάστασης.

Ο μηδενισμός του κόμματος του ένοπλου που εκφράζεται μέσα σε κάποιες από τις πρακτικές του είναι καρικατούρα: η δήθεν «επιλογή της πρωτοπορίας» να επιτεθεί σε όλους (υπονοούν επιθέσεις ακόμη και στο «μη συνειδητοποιημένο» κομμάτι των εκμεταλλεόμενων) και το αυτάρεσκο «πάθος για την καταστροφή των πάντων» δεν έχει τίποτα να κάνει με την αναγκαιότητα του ξεπεράσματος του κεφαλαίου και τη δημιουργία νέων σχέσεων. Το σύγχρονο κόμμα του ένοπλου πλασάρεται ως «μηδενιστικό» και, ορίζοντας το μηδενισμό ως «ανομία» ή «βανδαλισμό» ή «χουλιγκανισμό», χρησιμοποιώντας τη γλώσσα της αντεπανάστασης και του κράτους, προσπαθεί να αδειάσει το μηδενισμό της εξέγερσης από το επαναστατικό περιεχόμενό του.

Οι πρακτικές και η ιδεολογία του κόμματος του ένοπλου

Το κόμμα του ένοπλου, αλλά και όσοι πείθονται από αυτό, απαντούν στην κριτική που λέει ότι η πρακτική του δεν είναι τίποτε άλλο από μια πολιτική διαμεσολάβηση όπως ακριβώς και αυτή των υπόλοιπων κομμάτων, με

δύο επιχειρήματα: α) ότι λειτουργούν ως προτροπή, ότι δηλαδή αν και οι υπόλοιποι εκμεταλλεόμενοι ακολουθήσουν τη δική τους πρακτική τότε και με αυτόν τον τρόπο θα γίνει η επανάσταση και β) ότι αποδυναμώνουν το κράτος και εγκαθιδρύουν ένα καθεστώς τρόμου για τους μπάτσους και τους αστούς, προετοιμάζοντας έτσι την επανάσταση. Για να κριθούν αυτές οι θέσεις, όπως και κάθε κατεύθυνση που επιχειρεί να δώσει οποιοσδήποτε παρουσιάζεται ως «επαναστατική πρωτοπορία» (ένας όρος ενδογενώς αντιφατικός), πρέπει να αποσαφηνιστεί τι θα συμβεί αν τελικά οι εκμεταλλεόμενοι ακολουθήσουν την «πρωτοπορία» και να εξεταστεί αν όντως πλήττεται το κράτος όταν φοβούνται οι μπάτσοι.

Τι σημαίνει σήμερα να πάρει ο κόσμος τα όπλα και τι θα συμβεί αν όντως πάρει τα όπλα, αν δηλαδή όντως ακολουθήσει τις προτροπές των κειμένων της «πρωτοπορίας»; Παραδοσιακά, σύμφωνα με το κόμμα του ένοπλου, υπάρχουν δύο τρόποι να ξεκινήσει η επανάσταση παίρνοντας τα όπλα: να δημιουργηθεί ένα ισχυρό αντάρτικο πόλης ή να δημιουργηθεί ένας «επαναστατικός στρατός». Το σύγχρονο εγχώριο κόμμα προωθεί το αντάρτικο πόλης. Έχει αποδειχθεί ιστορικά ότι το αντάρτικο πόλης που κατορθώνει να γενικευθεί μπορεί να οδηγήσει μόνο στη δημιουργία στρατιωτικής οργάνωσης. Η ύπαρξη και μόνο ενός στρατού (ανεξάρτητα από την αρχική μορφή του) είναι αντεπαναστατική. Ο στρατός είναι ιεραρχία, πειθαρχία, διαμεσολάβηση, ανεξάρτητα από το αν ονομάζεται επαναστατικός. Ο στρατός δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο από ένα μηχανισμό που έχει στόχο να καταλάβει την εξουσία. Η επανάσταση όμως δεν μπορεί να είναι η κατάληψη της εξουσίας από τους εκμεταλλεόμενους και η διαχείριση της παραγωγής με τη δημιουργία ενός εργατικού κράτους ή εναλλακτικών θεσμών αυτοεκμετάλλευσης: όλες οι ιστορικές επαναστάσεις με αυτό το περιεχόμενο απέτυχαν. Τα αντάρτικα με τέτοιες διακηρυγμένες προθέσεις, όταν φτάνουν στην κεντρική εξουσία (π.χ. Νεπάλ), απλώς εγκαθιδρύουν νέες δομές εξουσίας για τη διάσωση ενός καπιταλιστικού καθεστώτος που βρίσκεται σε μεγάλη κρίση. Δεν πρόκειται σε καμία περίπτωση να δημιουργηθεί σήμερα «επαναστατικός στρατός», πράγμα που προεικονίζεται στο περιεχόμενο των εξεγέρσεων που πραγματικά αμφισβητούν τον σύγχρονο κόσμο. Οι εξεγέρσεις αυτές είναι ήδη η διάχυση της σύγκρουσης μέσα στο χωροχρονικό πλαίσιο τους. Η επανάσταση είναι αναγκαστικά η διάχυση της σύγκρουσης παντού, γιατί η υπεροπλία του κράτους είναι τέτοια που ο περιορισμός της επανάστασης σε υπεράσπιση στρατιωτικών μετώπων θα ήταν το τέλος της. Το μόνο που θα πετύχαινε η στρατηγική της στρατιωτικής αντιπαράθεσης που προωθεί το κόμμα του ένοπλου, θα ήταν να οδηγήσει σε μια άμεση και απόλυτη ήττα, σε ένα λουτρό αίματος.

Αυτό το πρακτικό αδιέξοδο οδηγεί στη σκέψη ότι ο στόχος της προτροπής είναι άλλος. Ο στόχος είναι να στραφεί στη διαχωρισμένη πρακτική του ένοπλου ο κόσμος που είναι ήδη εξοικειωμένος με τις πρακτικές βίας του δρόμου. Καθώς το αδιέξοδο της ζωής βιώνεται ατομικά από όλο και περισσότερους (κάτι που δεν είναι παρά μια όψη του αδιεξόδου μπροστά στο

οποίο βρίσκεται η αναπαραγωγή των καπιταλιστικών σχέσεων) και καθώς οι πρακτικές του δρόμου αντιμετωπίζονται από τα κράτη παγκοσμίως όλο και πιο σκληρά με τη μετατροπή της αστυνομίας σε εσωτερικό στρατό κατοχής (προληπτικές συλλήψεις, αύρες, τείζερ, πλαστικές σφαίρες, πραγματικά πυρά), η ένοπλη δράση παρουσιάζεται μέσα από τις πρακτικές του κόμματος του ένοπλου ως μια υποτιθέμενη διέξοδος. Η διέξοδος αυτή προτείνεται σε όσους δεν χωράνε στις άλλες πολιτικές μορφές του κινήματος που δημιουργήθηκαν ή ενδυναμώθηκαν μέσα στην εξέγερση του Δεκέμβρη αλλά πέρα απ' αυτήν ή και εναντίον της. Σε όσους δεν χωράνε στα πάρκα, στις δεκάδες συνλεύσεις, στις «πρωτοβουλίες πολιτών» για τα τοπικά ζητήματα ή/και στα συνδικάτα βάσης, προτείνεται η λύση ενός απελπισμένου μοναχικού πολέμου εδώ και τώρα.

Το σύγχρονο κόμμα του ένοπλου δομεί την ιδεολογία του εκσυγχρονίζοντας την ιδεολογία της θυσίας του αγωνιστή που έχει κληρονομηθεί από τη σταλινική αριστερά. Η ιδεολογία του, που συμπυκνώνεται στο ότι επαναστάτες είναι αυτοί που τολμούν να «ξεκινήσουν την επανάσταση μόνοι τους παίρνοντας τα όπλα» –αδιαφορώντας πλήρως για τις συνέπειες της απόφασης αυτής ακόμη και για τους ίδιους– στην ουσία βασίζεται στον πλήρη ενστερνισμό του πιο σημαντικού όρου του καπιταλιστικού ονείρου: στην ατομική αξία, δηλαδή στην απόδοση της επιτυχίας ή της αποτυχίας στην προσωπική θέληση, απόφαση και προσπάθεια. Η πιο απλοϊκή μορφή αυτής της ιδεολογίας είναι το ηρωικό καουμποϊλίκι: το μόνο που χρειάζεται είναι να είσαι τολμηρός και να τραβάς πιο γρήγορα τη σκανδάλη. Το κόμμα του ένοπλου συνειδητά αγνοεί τις κοινωνικές σχέσεις που ορίζουν τη ζωή των ανθρώπων. Αγνοεί ότι η κοινωνία αυτή είναι ταξική και ότι η αντιφατική σχέση των τάξεων είναι η μόνη δυνατή πηγή της επανάστασης. Γι' αυτόν το λόγο φетиχοποιεί τα όπλα και μετατρέπει την επανάσταση σε μια καρικατούρα: την ένοπλη σύγκρουση. Στην ουσία, το κόμμα του ένοπλου συμμετέχει σ' ένα στημένο παιχνίδι με νικητή αναγκαστικά το κράτος. Η συμμετοχή σ' αυτό το παιχνίδι προσφέρει τη δυνατότητα στο κράτος να ξεμπερδέψει άμεσα με ένα κομμάτι των εκμεταλλευόμενων που ολοφάνερα δεν μπορεί να διαχειριστεί αλλιώς.

Το επόμενο λογικό βήμα στη σκέψη, είναι να τεθεί σε κριτική κατά πόσον οι ένοπλες πρακτικές ελάχιστων –οι οποίες κανένας δεν γνωρίζει ποιες ακριβώς είναι, αλλά όλοι γνωρίζουν μόνο ό,τι παρουσιάζει η αστυνομία– όντως πλήττουν το κράτος και το κεφάλαιο. Το ότι φοβούνται οι μπάτσοι ως άτομα (κάτι που όντως ισχύει σε κάποιο βαθμό) δεν έχει καμία σχέση με την εξέλιξη της κατασταλτικής στρατηγικής του κράτους. Θα ήταν μεγάλη αφέλεια αν πίστευε κάποιος ότι το κράτος πρόκειται να αλλάξει στρατηγική γι' αυτόν το λόγο. Ο φόβος των μπάτσων, όπως και ο θάνατός τους, είναι μέσα στον προϋπολογισμό. Το κράτος δεν αντιμετωπίζει τους μπάτσους ως ανθρώπους αλλά ως όργανα, ως στρατιώτες, και δεν πρόκειται φυσικά να μειώσει την καταστολή, η οποία αποτελεί σήμερα την πιο σημαντική έκφανση της διαχείρισης της αναπαραγωγής των εκμεταλλευόμενων. Υπάρχουν και οι

απόψεις που εκφράζονται από φράξιες του κόμματος του ένοπλου ή/και υποστηρικτές του κόμματος αυτού, οι οποίες επιδιώκουν την αύξηση της καταστολής. Αυτές οι απόψεις θεωρούν ότι με ένα μηχανιστικό τρόπο η αύξηση της καταστολής και των θυμάτων της θα επιφέρει αναγκαστικά την επανάσταση. Η επιδίωξη αύξησης της καταστολής υπονοεί ότι η δημοκρατία είναι ακαταμάχητη, γιατί ως δημοκρατία μπερδεύει τους υπηκόους και καλό θα ήταν να γίνει αυτό που «πραγματικά» είναι: δικτατορία. Έτσι θα έμπαιναν ξεκάθαρες διαχωριστικές γραμμές και θα εξέλιπε η ολέθρια εξαπάτηση της συνείδησης – από μια δημοκρατία στην οποία οι θιασώτες του ένοπλου θεμελιωδώς πιστεύουν. Πιστεύουν στην «πραγματική» δημοκρατία, «πραγματική» ελευθερία, «πραγματική» κοινωνική δικαιοσύνη, δηλαδή σε αξίες που είναι «καλές», αλλά το καθεστώς τις χρησιμοποιεί βρωμίζοντας τις, επειδή ακριβώς δεν αναγνωρίζουν τα ταξικά θεμέλια της κοινωνίας, την αντιφατική σχέση κεφαλαίου-προλεταριάτου και την ιστορία της.

Ένας ακόμη τρόπος να αποτιμηθεί η πρακτική του κόμματος του ένοπλου είναι να αποσαφηνιστούν τα αποτελέσματα αυτής της πρακτικής ιστορικά. Η ιστορία απαρέγκλιτα δείχνει ότι η «επανάσταση του όπλου» είναι το όπλο της αντεπανάστασης και μάλιστα το πιο ισχυρό της όπλο, ακριβώς γιατί παρουσιάζεται πιο πειστικά από όλα τα υπόλοιπα ως επανάσταση. Τα ιστορικά παραδείγματα που αποδεικνύουν ότι η πρακτική του ένοπλου ταυτίζεται με τα συμφέροντα του κράτους σε ολόκληρο τον κόσμο αλλά και ειδικά στην Ελλάδα είναι πάρα πολλά και δεν είναι σκοπός αυτού του κειμένου να τα αναπαράγει εδώ. Είναι σίγουρο πάντως ότι το να πιστεύει κανείς πως το κράτος δεν κατασκευάζει ή δεν εκμεταλλεύεται γεγονότα, σήμερα πια που τεράστιες κρατικές συνωμοσίες αποκαλύπτονται, αποτελεί ανοησία.

Η σημερινή κατάσταση

Ταυτόχρονα με την εξέλιξη ενός κινήματος εξελίσσεται και η επεξεργασία της στρατηγικής του κεφαλαίου και του κράτους εναντίον του. Αυτό που επαναλαμβάνεται στην ιστορία είναι ότι το κόμμα του ένοπλου εμφανίζεται κατά την υποχώρηση ενός κινήματος αναγγέλλοντας την έναρξη της αντεπίθεσης του κράτους ή/και μετά το τέλος του κινήματος για να ακυρώσει το περιεχόμενο του κινήματος. Όταν ο κόσμος είναι στο δρόμο και η βία του κινήματος είναι διάχυτη και κοινωνικοποιημένη, το κόμμα του ένοπλου δεν μπορεί να παίξει κανένα ρόλο. Στην εξέγερση του Δεκέμβρη, όταν οι εξεγερμένοι έκαναν επιθέσεις στους μπάτσους με ό,τι έβρισκαν μπροστά τους, κανένα κόμμα δεν μπορούσε να διεκδικήσει την πρωτοπορία και να υποδείξει μια διαχωρισμένη πρακτική ως πιο «αναβαθμισμένη» από την υπάρχουσα εξεγερσιακή πρακτική ή ως πιο «επαναστατική». Όταν ένα κίνημα τελειώνει, το κεφάλαιο και το κράτος αντεπιτίθενται με μεγάλη σφοδρότητα χρησιμοποιώντας πέρα από την καταστολή και κάθε είδους διαμεσολάβηση. Αντικειμενικά λοιπόν, το κράτος και το κόμμα του ένοπλου έχουν κοινό συμφέρον τον περιορισμό του διάχυτου κοινωνικού κινήματος

της εξέγερσης.

Σήμερα, στην Ελλάδα του Δεκέμβρη 2009, δηλαδή στη μετεξεγερσιακή Ελλάδα, βιώνουμε την ανάπτυξη της τρομοκρατικής στρατηγικής του κράτους, που φυσικά έχει ως πρώτο μέλημά του να καταστείλει το κίνημα, να καθυστερήσει την εξέγερση και αν είναι δυνατό να την αποτρέψει εντελώς. Προσπαθεί μανιασμένα να πείσει τους εκμεταλλευόμενους ότι οι εξεγέρσεις αναγκαστικά οδηγούν στην «ανάπτυξη της τρομοκρατίας», δηλαδή ότι η μόνη συνέχεια του κινήματος είναι αναγκαστικά το ένοπλο. Η στρατηγική του κράτους ξεκίνησε μέσα στην εξέγερση, όταν ξαμόλησε τους παρακρατικούς και τους ντυμένους με πολιτικά μπάτσους από τις 9 Δεκέμβρη σε πολλές πόλεις στην Ελλάδα. Η αποτυχία αυτής της στρατηγικής ήταν απόλυτη όσο η εξέγερση ήταν στη δυνατή, ανοδική της φάση. Στη συνέχεια το παρακράτος πυροβόλησε έναν μαθητή στις 17 Δεκέμβρη όταν η κάμψη της εξέγερσης ήταν ήδη ορατή. Όταν η εξέγερση του Δεκέμβρη είχε ήδη τελειώσει, στις 23 Δεκέμβρη, το κόμμα του ένοπλου ανέλαβε δράση: πυροβόλησε μέσα από το Πολυτεχνείο. Ο τόπος και ο χρόνος που επιλέγεται για κάθε χτύπημα είναι πολύ σημαντικός και σίγουρα ο τόπος και αυτή η χρονική στιγμή ορίζουν την αντικειμενική ταύτιση συμφερόντων του κράτους και του κόμματος του ένοπλου. Στη συνέχεια, πυροβολώντας αβέρτα και ρίχνοντας χειροβομβίδες, πάντα σύμφωνα με την αστυνομία, το κόμμα του ένοπλου όρισε τα Εξάρχεια ως το πεδίο της καταστολής και της γκετοποίησης του κινήματος στις 5 Γενάρη.

Με τη στρατηγική του μέχρι σήμερα το κράτος δείχνει ότι αποτιμά τον Δεκέμβρη με έναν συγκεκριμένο τρόπο: δεν έχει ακόμη αποφασίσει να χρησιμοποιήσει το θάνατο μπάτσων –τον ένα θάνατο μπάτσου μετά την εξέγερση δεν τον χρησιμοποίησαν–, κρατάει αυτό το χαρτί για τη συνέχεια και το αναγγέλλει μέσα από τις εφημερίδες του. Αν οι υπήκοοι δεν συμμορφωθούν, δηλαδή δεν φοβηθούν αρκετά από την τρομοκρατία και τα πρώτα στη λίστα ιδανικά (για πολλούς λόγους) θύματά της, τους μπάτσους, και συνεχίσουν να εξεγείρονται, το κράτος δεν θα διστάσει να πραγματοποιήσει τις αναγγελίες που κάνει μέσα από τα μμε ακόμα και να προχωρήσει σε πραγματικά τυφλά χτυπήματα εναντίον των ίδιων των υπηκόων του. Ας μην ξεχνάμε άλλωστε τους εκατοντάδες υπηκόους του που αποδεδειγμένα σφαγιάσε στα τυφλά το ιταλικό κράτος στην Πιάτσα Φοντάνα, στο σταθμό της Μπολόνια και στο τρένο Ιτάλικους, με μοναδικό στόχο να εξυπηρετήσει τη στρατηγική της καταστολής ενός εκτεταμένου κινήματος και να εξωθήσει ένα δυναμικό κομμάτι του στη διαχωρισμένη ένοπλη βία.

Έχει καμία σημασία ποιος κρύβεται πίσω από τα ένοπλα χτυπήματα;

Οι σημερινές πρακτικές του κόμματος του ένοπλου, όπως αναπτύχθηκαν τους τελευταίους μήνες, προσπαθούν με άγαρμπο τρόπο να αφαιρέσουν το περιεχόμενο της κριτικής που έκανε η εξέγερση του Δεκέμβρη στην

καπιταλιστική κοινωνία. Με την προπαγάνδα που ακολουθεί τις εκατοντάδες σφαίρες που (πάντα σύμφωνα με την αστυνομία) ρίχνουν, με τις χειροβομβίδες και τις βόμβες, προσπαθούν να συνδέσουν την κοινωνική πρακτική της βίας στο δρόμο και της κοινωνικής βίας χαμηλής έντασης (με υλικά που μπορεί να προμηθευτεί ο καθένας) με τη βία του ειδικού κομάντο, του επαγγελματία. Το κόμμα του ένοπλου προσπαθεί, «επιτιθέμενο» κυριολεκτικά και στην κουτσή Μαρία, να γελοιοποιήσει τη ρήξη που προκάλεσε με το να μη διεκδικήσει τίποτα από αυτό τον κόσμο η εξέγερση του Δεκέμβρη, δασκαλεύοντας τον κόσμο της εξέγερσης (γιατί σ? αυτόν απευθύνονται τα κείμενα του κόμματος αυτού) να μη συμμετέχει στους καθημερινούς αγώνες, να μη σκέφτεται (αλλά να αισθάνεται!), να μην κάνει καταλήψεις (!), και προσπαθεί εναγωνίως να τον πείσει ότι η επανάσταση είναι ζήτημα «δημιουργίας επαναστατικών συνειδησεων». Στα δύο τελευταία (πολύ διαφορετικά από όλα τα προηγούμενα) κείμενα της «Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς» στοχοποιείται ο αναρχικός/αντιεξουσιαστικός χώρος και αναπαράγεται πλήρως η λογική του κράτους που θέλει να παρουσιάσει ότι ο αναρχικός/αντιεξουσιαστικός χώρος, το φοιτητικό κίνημα και η εξέγερση του Δεκέμβρη είναι η δεξαμενή για το «νέο» κόμμα του ένοπλου. Τι σχέση έχει όμως ο Δεκέμβρης και οι πρακτικές που ανέδειξε με όλα αυτά; Τι σχέση μπορεί να έχουν οι πρακτικές με τις μολότοφ, τις πέτρες, τις γλάστρες από τα μπαλκόνια των πολυκατοικιών, ακόμη και τα γκαζάκια, με τις σκοτεινές διαδρομές των όπλων και τις πρωτοπορίες; Πώς μπορούν να συνδεθούν οι άμεσες συντροφικές σχέσεις μεταξύ των εξεγερμένων που εκφράζονταν μέσα στις πρακτικές τους με την οργάνωση μιας στρατιωτικού τύπου ένοπλης ομάδας; Ο διακηρυγμένος αυτάρεσκος «μηδενισμός» κάποιων σημερινών ένοπλων παρουσιάζει την ωμή επανάσταση ως σύγκρουση των «επαναστατών» (της πρωτοπορίας που υποκαθιστά κάθε κίνημα) με το κράτος. Στο ντέρμπι «επαναστατών»-κράτους το κίνημα οφείλει να βγάλει το σκασμό, να σταματήσει τις «αδελφιστικές» κινηματικές δράσεις και να πάρει θέση θεατή για να μετράει το σκορ. Βέβαια αν αποφασίσει να βάλει κάποια στιγμή το χεράκι του για να σκοράρουν οι «δικοί μας», ακόμα καλύτερα. Ο Δεκέμβρης του 2008 δεν έχει καμία σχέση με τον Δεκέμβρη της ΟΠΛΑ, όσο κι αν προσπαθεί το κράτος και το κόμμα του ένοπλου να μας πείσουν για το αντίθετο.

Δεν έχει καμιά απολύτως σημασία αν κάποιοι από τους εμπλεκόμενους στις ένοπλες ενέργειες των τελευταίων δέκα μηνών δεν είναι ρουφιάνοι, πράκτορες ή/και μπάτσοι. Ούτως ή άλλως, άτομα και ομάδες που δεν σχετίζονται έστω έμμεσα με τη μαφία ή το κράτος είναι πολύ δύσκολο να προμηθευτούν ανεξέλεγκτα οπλισμό και να κινούνται χωρίς να γίνονται ορατοί από το κράτος. Αυτούς που είναι ορατοί (όπως για παράδειγμα η υποτιθέμενη «αόρατη επιτροπή» στη Γαλλία) το κράτος ή τους συλλαμβάνει ή τους διαβρώνει. Καμία ουσιαστική διαφορά δεν υπάρχει μεταξύ της δράσης μιας ομάδας της οποίας τις κινήσεις γνωρίζει το κράτος και συνεπώς μπορεί να την αφήνει να δρα ή να την εμποδίζει ανάλογα με τα συμφέροντά του, και της δράσης μιας τρομοκρατικής ομάδας πρακτόρων (ας μην ξεχνάμε

ότι ένας αποδεδειγμένα ρουφιάνος του ελληνικού κινήματος είναι ο πρώην βομβιστής αλλά πάντα ΚΥΠατζής, ο Ντάνος Κρυστάλλης).

Εκείνο που έχει σημασία είναι η στρατηγική του κράτους, που είναι η ώθηση ενός κομματιού του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου προς το κόμμα του ένοπλου. Από τη μία πλευρά η κατασταλτική στρατηγική του κράτους (η κατοχή των Εξαρχείων και οι προαναγγελθείσες συλλήψεις στην πορεία της 17 Νοέμβρη, δηλαδή η αρχή της πραγματικής καταστολής) και το αδιέξοδο που προκαλείται στην αναπαραγωγή της κοινωνίας συνολικά και από την άλλη η φανατική ανάδειξη κάθε ενέργειας και του λόγου του κόμματος του ένοπλου από το κράτος και τα μμε, αποτελούν το περίγραμμα του σχεδίου περιθωριοποίησης του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου στο μαντρί των «παρακολουθούμενων επίδοξων τρομοκρατών».

Το κράτος γνωρίζει πολύ καλά ότι δεν μπορεί να αποσοβήσει μια νέα εξέγερση και προσπαθεί αναγκαστικά να καθυστερήσει και να δυσκολέψει το αρχικό στάδιο της εκδήλωσής της με την τρομοκρατία που έχει εξαπολύσει. Το κράτος αναγκάζεται να κάνει χονδροειδείς αφαιρέσεις καθώς βρίσκεται σε κατάσταση προληπτικής άμυνας και ασχολείται τόσο πολύ με το «χώρο» εξαιτίας της εντελώς μηχανιστικής λογικής του. Σύμφωνα με τη λογική του κράτους, αν δεν υπήρχε η αντίδραση της νύχτας του Σαββάτου 6 Δεκέμβρη είναι πιθανό να μην υπήρχε εξέγερση. Αρα, αν περιοριστεί ο «χώρος» στα πολύ στενά πλαίσια του κόμματος του ένοπλου, που σημαίνει παρακολουθήσεις, περιστολή κάθε ελευθερίας κίνησης εκατοντάδων ανθρώπων, πολλές προληπτικές συλλήψεις/προφυλακίσεις, είναι πιθανό να μην μπορεί να ξεκινήσει κάτι αντίστοιχο εύκολα στο μέλλον: κούνια που τους κούναγε. Αν όμως από τη μία πλευρά η αναγκαστικά χονδροειδής λογική του κράτους αποδειχθεί άχρηστη την κρίσιμη ώρα της εξέγερσης, από την άλλη πλευρά, η ιδεολογική αγκύλωση κομματιού του «χώρου» στην ένοπλη έκφανση της αντεπανάστασης είναι δυστυχώς πιθανό να παίξει ρόλο στην ίδια την εξέλιξη της εξέγερσης.

Κάποιοι που βλέπουν το μέλλον μέσα στην εξέγερση του Δεκέμβρη

A-infos-gr mailing list

A-infos-gr@ainfos.ca

<http://ainfos.ca/cgi-bin/mailman/listinfo/a-infos-gr>